

Szentmártoni János

TANVERS AZ ÁSÁSRÓL

Talán túl mélyre ástam,
vagy épp megkoppant az ásóm
egy nem várt feltámadáson.
Talán túl mélyre néztem,
vagy épp megkoppant az ásóm
egy nem várt tévedésen.
S már nincs erőm,
hogy mindezt jól összekutyuljam,
csak lapátolok tovább, nem sejtve,
mit temetek az újban,
vagy épp mit ások ki a régből,
milyen zenét csikarok elő
égetni való venyigékből.
Nem látok tisztán: a vizes fa füstje,
mint az életlen késsel frissen szelt hagyma,
könnybe lobbantja fürkésző tekintetem,
így nem tudom, hogy mit tudok,
s amit mégis, azt nem sejthetem.
Előbb kellett volna
mindezt jól kiókumlálni,
időt adni magamnak,
mintsem folyton magamra várni.
De vége lesz ennek egyszer,
fölkelek egy reggel,
s mikor minden még nyújtózkodva ásít,
körém ülnek a lombok, a szerelmeim,
én, meg az a másik.

A Vörös Postakocsi, 2022/1.

Szentmártoni János 1975-ben született Budapesten. Verset és prózát is ír. József Attila- és Babérkoszorú-díjas.